

Născută din lumina cărții

O nouă zi ia ființă din pântecul timpului, înveșmântată într-o catifea caldă, cu chipul palid rătăcind câmpiile crude. Plutește cu șoaptele vântului și se leagă de crengile parfumate, râsul ei zglobiu pierzându-se alături de cântecul păsărilor. Trupu-i fragil atinge pământul reavăn... ia loc pe o piatră. Își privește reflexia în fiecare lacrimă a cerului, ce se scurge tandru de pe frunzele copacilor și îi urmărește cum, rând pe rând, sărută pământul, sclipind de puritate. Își întoarce privirea și admiră crengile copacilor ce se împletesc în coroana liberă a vântului, împodobind-o cu flori pastelate. Un tablou nuanțat, umbrit doar de auriile palme ale zilei ce luminează din ce în ce mai tare codrul, pe pământ dantela verde imploră atingerea ei delicată. Universul prinde viață datorită privirii ei.

Glasul apelor o cheamă, se ridică îndată și aleargă printre trunchiurile înțelepților, mai privește o ultimă dată tabloul fantastic lăsat în urma sa, după care dispare printre umbre.

Când îmi închipui pământul, îl descopăr sub forma unei îngrămădiri de epoci și civilizații ce domnesc pe axa eternității.

Trecut, prezent și viitor sunt flori al căror polen plutește în neștire, alcătuind atmosfera unei lumi ce ne înconjoară, sufocându-ne cu miresme nemaiîntâlnite numite fericire și tristețe. Port pe umeri greutatea acestei existențe, ea însăși este atroce, necunoscându-și stăpânul galopează liberă printre siluetele oamenilor, biete clipe ce tremură în brațele timpului. Drumul său nu cunoaște opriri, terminându-se doar la porțile veșniciei. Cu siguranță nu se oprește, însă de multe ori am văzut-o cum încetinește. Mi-am înălțat privirea spre raftul ce îmi găzduiește cărțile. Brusc învelișul lor devine ispititor, iar scaunul de lângă pervazul geamului mă îmbrățișează cald. Lumina ce se strecoară pe geamul meu inundă paginile cărții. Pe măsură ce pătrund în lumea ce se ascundea dincolo de cuvintele ce dansau vesele pe foaie, simt cum acel galop nestăpânit se domolește treptat, ajungând să semene din ce în ce mai mult cu o plimbare.

În acel unic moment, toate lucrurile rămân suspendate de crengile imperfecțiunii ființei mele, iar timpul lenevește pentru prima dată în acea azi.

Și pășesc din nou pe un drum pavat cu întrebări ce îmi domină existența. Cuvintele explodează în capul meu, amenință să spargă pereții fragili, de sticlă, ai minții mele.

Vor ascultare, cuvintele ... imploră să fie auzite. În tot acest timp cuvintele au fost doar niște pești abisali ce se chinuiau să înoate într-o mare de gânduri ce îmi îneacă mintea.

Nu am cunoscut pe nimeni îndeajuns de puternic încât să țină în frâu o forță ca și a lor, o forță ca a unor litere plăpânde ce dansează împreună, o forță ca cea a cuvintelor!

Omul în fața lor este precum o biată clipă ce tremură între două veșnicii. Cum poate el folosi ceva ce nu înțelege? Cuvântul dăruiește viață, clădește orașe întregi din nimic. El e simplu, dar totodată complex. Cuvântul e sălbatic... și totuși elegant. E un dans, ba nu, e o luptă! Cuvântul e finit și totuși etern. E viața însăși!

O carte este un vis, este o întregă lume captivă în pagini și încuiată de coperte.

Cărțile sunt cea mai sugestivă dovadă a veșniciei și deși nu au glas, ele pot vorbi, însă doar celor ce știu să le asculte. Clădită din aspirații și înveșmântată în cunoaștere, o carte este mai constantă decât orice prieten, tăcută, ea nu judecă... ci doar înțelege. Un simplu volum poate spăla toată tristețea și toate grijile ce îți pleacă umerii după o zi grea, permițându-ți să călătorești pe tărâmurile de vis, fie ele reale sau imaginare, fără a-ți mișca picioarele. Citind nu descoperim doar universul cunoașterii ci și pe noi înșine, suntem un lut moale ce se lasă modelat de un profesor mut, orb, dar răbdător.

Astfel, numai cărțile pot oferi înțelepciune, căci două păsări nu cântă același cântec, iar rădăcinile arborelui ființei noastre, hrănit cu știință, ne fixează în solul arid al lumii.